

VENÄLÄISTEN KOMMUNISTIEN POLIITTISESTA STRATEGIASTA JA TAKTIIKASTA

Kirjaseen suunnitelman luonnos

I

TERMIEN MÄÄRITTELY JA TUTKIMUKSEN AIHE

1) Poliittisen strategian ja taktiikan vaikutusrajat, niiden soveltamisen ala. Kun myönnetään, että proletariaatin liikkeellä on kaksi puolta, objektiivinen ja subjektiivinen puoli, niin strategian ja taktiikan vaikutusala rajoittuu epäilemättä liikkeen subjektiiviseen puoleen. **Objektiivisena** puolena ovat ne kehitysprosessit, jotka tapahtuvat proletariaatin ulkopuolella ja sen ympärillä riippumatta proletariaatin ja sen puolueen tahdosta, prosessit, jotka loppukädessä määräävät koko yhteiskunnan kehityksen. **Subjektiivisena** puolena ovat ne prosessit, jotka tapahtuvat proletariaatin sisällä objektiivisten prosessien heijastuksena proletariaatin tajunnassa, prosessit, jotka jouduttavat tai hidastuttavat viimeksimainittujen kulkua, mutta eivät suinkaan määrää niitä.

2) Marxilaisuuden teoria, joka tutkii ennen kaikkea objektiivisiä prosesseja niiden kehityksessä ja häviämisessä, määrittelee kehityksen suunnan, osoittaa sen luokan tai ne luokat, jotka kiertämättä

nousevat valtaan tai jotka kiertämättä kukistuvat, joiden on kukistuttava.

3) **Marxilaisuuden ohjelma**, nojautuen teorian johtopäätöksiin, määrittelee nousevan luokan, tässä tapauksessa proletariaatin, liikkeen päämäärän kapitalismin kehityksen määräytyksi kaudeksi tai koko kapitalistisen kauden ajaksi (minimiohjelma ja maksimiohjelma).

4) **Strategia**, noudattaen ohjelman antamia ohjeita ja nojautuen taistelevien voimien, sekä sisäisten (kansallisten) että kansainvälisten, huomioonottamiseen, määrittelee sen yleisen tien, sen yleisen suunnan, jolle proletariaatin vallankumouksellinen liike on syntyvien ja kehittyvien voimasuhteiden vallitessa suunnattava suurimpien tulosten saavuttamiseksi. Tämän mukaisesti se hahmottelee proletariaatin ja sen liittolaisten voimain sijoituskaavion yhteiskunnallisella rintamalla (**yleinen dislokatio**). „Voimien sijoituskaavion hahmottelemista“ ei saa sekoittaa itse (konkreettiseen ja käytännölliseen) sijoittamistyöhön — voimien sijoitteluun, jonka taktiikka ja strategia suorittavat yhdessä. Tämä ei merkitse, että strategia rajoittuu tien määrittelemiseen ja proletariaatin leirin taisteluvoimien sijoituskaavion hahmottelemiseen, vaan päinvastoin, se suuntaa taistelua ja tekee korjauksia toteutettavaan taktiikkaan koko käänteiden aikana, käyttäen taitavasti sen käytettävissä olevia reservejä ja manöveeraten taktiikan tukemisen tarkoituksessa.

5) **Taktiikka**, pitäen ohjeenaan strategian ohjeita ja vallankumouksellisen liikkeen antamaa kokemusta niin omassa maassaan kuin myöskin naapurimaissa, ottaen jokaisella kysymyksessäolevalla ajan-

kohdalla huomioon voimien tilan niin proletariaatin ja sen liittolaisten sisällä (korkeampi tai alhaisempi kulttuuritaso, korkeampi tai alhaisempi järjestyneisyys ja tietoisuus, erilaisten perinteiden olemassaolo, erilaisten perus- ja avustavien liike- ja järjestömuotojen olemassaolo) kuin myöskin vihollisen leirissä ja käyttäen hyväkseen vihollisleirissä esiintyvää eripuraisuutta ja kaikenlaista hämminkiä,— viitoittaa sellaiset konkreettiset tiedot laajojen joukkojen voittamiseksi vallankumouksellisen proletariaatin puolelle ja niiden tuomiseksi yhteiskunnallisen rintaman taistelu-arealle (strategisen suunnitelman perusteella viitotetun voimien sijoituskaavion toteuttamiseksi), jotka varmimmin valmistelevat strategian menestyksen. Tämän mukaisesti se antaa tai muuttaa puolueen tunnuksia ja toimintaohjeita.

6) **S t r a t e g i a** muuttuu historiallisten käänteiden, murrosten hetkinä, se käsittää kauden käänteestä (murroksesta) toiseen, siksi se suuntaa liikkeen tunteeseen yleiseen päämäärään, joka käsittää proletariaatin edut koko tällä kaudella, se pyrkii voittamaan luokkien välisen sodan, jota käydään koko tämän kauden aikana, ja siksi se pysyy tämän kauden ajan muuttumattomana.

T a k t i i k a n taas sitävastoin määräävät kyseessä olevan käänteiden, kyseessä olevan strategisen kauden pohjalla tapahtuvat nousut ja laskut, taistelevien voimien suhde, taistelun (liikkeen) muodot, liikkeen vauhti, jokaisen kyseessä olevan ajankohdan taistelu-areena kullakin kyseessä olevalla alueella, ja kun nämä tekijät muuttuvat riippuen paikan ja ajan ehdoista käänteestä toiseen kuluvana aikana, niin taktiikka,

joka ei käsitä koko sotaa, vaan ainoastaan sen eri taistelut, jotka johtavat sodan voittamiseen tai häviämiseen, muuttuu (voi muuttua) useita kertoja strategisen kauden kuluessa. Strateginen kausi on pitempi kuin taktillinen kausi. Taktiikka on alistettu strategian vaatimuksille. Yleensä sanoen taktillinen menestys valmistele strategista menestystä. Taktiikan tehtävänä on viedä joukot taisteluun siten, antaa sellaisia tunnuksia, viedä joukot uusiin asemiin sillä tavalla, että taistelu antaisi lopputuloksena voiton sodassa, s.o. strategisen menestyksen. Mutta on tapauksia, jolloin taktillinen menestys murtaa tai loitontaa strategista menestystä, minkä vuoksi sellaisissa tapauksissa pitää olla välittämättä taktillisesta menestyksestä.

Esimerkki. Meidän agitatiomme työläisten ja sotilaiden keskuudessa sotaa vastaan vuoden 1917 alussa Kerenskin aikana antoi tulokseksi epäilemättömästi taktillisen miinuksen, sillä joukot vetivät puhujiamme alas puhujalavalta, löivät heitä, toisinaan repivät riekaleiksi, joukot eivät virranneet puolueeseen, vaan virtasivat siitä pois. Mutta tämä agitatio, sen taktillisesta epäonnistumisesta huolimatta, lähensi suurta strategista menestystä, sillä joukot käsittivät pian, että meidän agitatiomme sotaa vastaan oli oikeaa, ja se joudutti ja helpotti sitten niiden siirtymistä puolueen puolelle.

Tai vielä toinen esimerkki. Kominternin vaatimus eron tekemisestä reformisteista ja keskustalaisista 21 ehdon¹⁴ täyttämiseksi, jossa vaatimuksessa epäilemättä piilee vissi taktillinen menetyk, sillä se supistaa tietten tahtoen Kominternin „kannattajien“ lukumäärää ja tilapäisesti heikentää Kominternia, mutta

sen sijaan johtaa suureen strategiseen saavutukseen, koska se puhdistaa Kominternin epävarmoista ainek-
sista, mikä epäilemättä johtaa Kominternin voimistu-
miseen, sen sisäisen eheyden lujittumiseen, siis sen
mahdin lujittumiseen yleensä.

7) **Agitatiotunnus ja toimintatunnus.** Niitä ei
saa sekoittaa toisiinsa, se olisi vaarallista. Tunnus
„Kaikki valta Neuvostoille“ oli vuoden 1917 huhtikuun
ja lokakuun välisenä kautena agitatio-tunnus; loka-
kuussa, sen jälkeen kun puolueen Keskuskomitea oli
tehnyt lokakuun alussa (10. X) päätöksen „vallan
valtaamisesta“, se muuttui toimintatunnukseksi. Esiin-
tymisessään Pietarissa huhtikuussa Bagdatjevin ryhmä
sekoitti nämä tunnukset.

8) **Toimintaohje** (yleinen) on puoluetta vel-
voittava suoranainen kutsu toimintaan **määrättynä**
aikana ja määrättyssä paikassa. Kun tunnus
„Kaikki valta Neuvostoille“ oli huhtikuun alussa
(„teesit“¹⁵) propagandatunnus, kesäkuussa muuttui
agitatio-tunnukseksi ja lokakuussa (10. X) toiminta-
tunnukseksi, niin lokakuun lopussa se muuttui suo-
ranaiseksi toimintaohjeeksi. Tarkoitan koko puolueelle
yleistä toimintaohjetta pitäen selvänä, että täytyy
olla vielä lisäksi paikallisia toimintaohjeita yleisen
toimintaohjeen kehittämiseksi.

9) **Pikkuporvariston horjumiset** erikoi-
sesti poliittisten kriisien kärjistyessä (Saksassa valtio-
päivävaalien aikana, Venäjällä huhtikuussa, kesäkuussa
ja elokuussa Kerenskin aikana ja myös Venäjällä
Kronstadtin aikana v. 1921¹⁶), joita täytyy huolelli-
sesti tutkia, käyttää hyödyksi ja ottaa huomioon,
mutta joille peräänantaminen on vaarallista ja tur-

miollista proletariaatin asialle. Tällaisten horjumisten perusteella ei saa muuttaa agitatio-tunnuksia, mutta voidaan ja toisinaan pitääkin muuttaa tai lykätä tuonnemmaksi tämä tai tuo **toimintaohje** ja ehkäpä tunnuskin (**toimintatunnus**). Taktiikan muuttaminen „24 tunnissa“ juuri merkitseekin **toimintaohjeen** tai vieläpä **toimintatunnuksen**kin muuttamista, mutta ei lainkaan agitatio-tunnuksen muuttamista. (Kts. mielenosoituksen peruuttaminen kesäkuun 9 p:nä 1917 y.m. tapaukset.)

10) **Strategin** ja **taktiikon** taito on siinä, että agitatio-tunnus muutetaan taitavasti ja oikeaan aikaan toimintatunnukseksi ja toimintatunnus myöskin oikeaan aikaan ja taitavasti valetaan määrättyiksi konkreettisiksi **toimintaohjeiksi**.

II

HISTORIAALLISET KÄÄNTEET VENÄJÄN KEHITYKSESSÄ

1) **Käännne vuosina 1904—1905** (Venäjän ja Japanin sota toi esiin toisaalta itsevaltiuden koko raihnaisuuden ja toisaalta proletariaatin ja talonpoikaiston liikkeen mahtavuuden) ja **Leninin** „Kaksi taktiikkaa“¹⁷ käännettä vastaavana marxilaisten strategisena suunnitelmana. Käännne porvarillis-demokraattisen vallankumouksen suuntaan (siinä on käänteent olemus). Ei porvarillis-liberaalinen sopimus tsaarinvallan kanssa kadettien johdolla, vaan porvarillis-demokraattinen vallankumous proletariaatin johdolla. (Siinä on strategisen suunnitelman olemus.) Tämä suunnitelma piti perustana sitä, että porvarillis-demo-

kraattinen vallankumous Venäjällä antaa sysäyksen sosialistiselle liikkeelle Lännessä, päästää siellä valloilleen vallankumouksen ja helpottaa Venäjän siirtymistä porvarillisesta vallankumouksesta sosialistiseen vallankumoukseen (kts. myös puolueen III edustajakokouksen pöytäkirjat, Leninin puheet edustajakokouksessa¹⁸ sekä diktatuuri-käsitteen erittely niin edustajakokouksessa kuin myöskin kirjassessa „Kadettien voitto“¹⁹). Sekä sisäisten että kansainvälisten taistelevien voimien välttämätön huomioonottaminen ja yleensä käännekauden talouden ja politiikan erittely. Helmikuun vallankumous vei päätökseen tämän kauden toteuttamalla vähintään kaksi kolmasosaa „Kahden taktiikan“ strategisesta suunnitelmasta.

2) Käännös vuoden 1917 helmi—maaliskuussa neuvostovallankumouksen suuntaan (lakaistuaan hajalle itsevaltaisen valtakomennon imperialistinen sota paljasti kapitalismin täydellisen kyvyttömyyden ja toi esiin sosialistisen kumouksen suoranaisten välttämättömyyden ainoana ulospääsynä kriisistä).

Ero kansan, porvariston ja englantilais-ranskalaisen pääoman suorittaman helmikuun „mainehikkaan“ vallankumouksen (kansainvälisessä suhteessa tämä vallankumous, kun se kerran antoi vallan kadeteille, ei tuonut tilanteeseen minkäänlaisia vähääkään tärkeitä muutoksia, sillä se oli englantilais-ranskalaisen pääoman politiikan jatkoa) ja Lokakuun vallankumouksen välillä, joka mullisti kaiken.

Leninin „teesit“ uutta käännettä vastaavana strategisena suunnitelmana. Proletariaatin diktatuuri ulospääsynä. Tämä suunnitelma ottaa perustaksi sen,

että „aloitamme sosialistisen vallankumouksen Venäjällä, kukistamme oman porvaristomme, päästämme siten valloilleen vallankumouksen Lännessä ja sitten Lännen toverit auttavat meitä viemään loppuun oman vallankumouksemme“. Tämän käännekauden talouden ja politiikan, sekä sisä- että ulkopolitiikan, välttämättömän erittely („kaksoisvallan“ kausi, kokoomusyhdistelmät, kornilovilaisuus kerenskiläisyyden kuoleman merkinä, kuohunta Lännen maissa sodan aiheuttaman tyytymättömyyden pohjalla).

3) **Käännöksen lokakuussa 1917** (käännös ei vain Venäjän, vaan myös maailman historiassa), proletariaatin diktatuurin pystyttäminen Venäjällä (vuoden 1917 loka-, marras- ja joulukuu ja vuoden 1918 ensi puolisko) kansainvälisen yhteiskunnallisen rintaman läpimurtona maailman imperialismia vastaan, läpimurtona, joka pani alun käänteelle kapitalismin hävittämisen suuntaan ja sosialistisen järjestelmän pystyttämiseksi maailman mitassa, ja aikakautena, joka aloitti imperialistisen sodan asemesta kansalaissodan (dekreetti rauhasta, dekreetti maasta, dekreetti kansallisuuksista, salaisten sopimusten julkaiseminen, rakennustyöohjelma, Leninin puheet Neuvostojen II edustajakokouksessa²⁰, Leninin kirjanen „Neuvostovallan tehtävä“²¹, taloudellinen rakennustyö).

Eriteltävä kaikinpuolisesti se ero, mikä on olemassa toisaalta ei vallassa, vaan oppositiossa olevan kommunismin strategian ja taktiikan ja toisaalta vallassa olevan kommunismin strategian ja taktiikan välillä.

Kansainvälinen tilanne: kahden imperialistisen koptan yhä jatkuva sota suotuisana ehtona (Brestin rauhan solmimisen jälkeen) Neuvostovallan olemassaololle ja kehitykselle Venäjällä.

4) Suunta sotatoimiin interventtejä vastaan (vuoden 1918 kesästä vuoden 1920 loppuun), jotka alkoivat rauhallisen rakennustyön lyhyen kauden jälkeen, s.o. Brestin rauhan jälkeen. Tämä suunta alkoi Brestin rauhan jälkeen, joka heijasti Neuvosto-Venäjän sotilaallista heikkoutta ja korosti Punaisen Armeijan muodostamisen välttämättömyyttä Venäjällä Neuvostovallankumouksen perustueksi. Tshekkoslovakien kapina, Ententen sotajoukkojen suorittama Murmanskin, Arkangelin, Vladivostokin ja Bakun miehitys, Ententen sodanjulistus Neuvosto-Venäjälle — kaikki tämä määritteli lopullisesti käänteeseen alkaneesta rauhallisesta rakennustyöstä sotaoperatioihin, maailmanvallankumouksen tukikohdan puolustukseen sisäisten ja ulkoisten vihollisten hyökkäyksiltä. (Leninin puheet Brestin rauhasta y.m.). Koska yhteiskunnallinen vallankumous panee kauan odottamaan ja meidät, varsinkin edellään mainittujen seutujen miehityksen jälkeen, mikä ei ole saanut aikaan Lännen proletaarien vakavaa vastalauseita, on jätetty omiin hoteisiimme, niin meidän on pakko solmia häpeällinen Brestin rauha, jotta, saatuaamme hengähdysketken oman Punaisen Armeijamme rakentamiseksi, voisimme suojata Neuvostotasavallan omin voimin.

„Kaikki rintaman hyväksi, kaikki tasavallan puolustuksen hyväksi“. Tästä

johtui Puolustusneuvoston muodostaminen y.m. Tämä oli sotakausi, joka painoi leimansa Venäjän koko sisäiseen ja ulkoiseen elämään.

5) **Suunta rauhalliseen rakennustyöhön vuoden 1921 alusta** Wrangelin murskaamisen jälkeen, rauha monien porvarillisten valtioiden kanssa, sopimus Englannin kanssa j.n.e.

Sota on lopetettu, mutta kun Lännen sosialistit eivät vielä toistaiseksi voi auttaa meitä taloutemme kuntoonpalauttamisessa, niin ollessamme teollisessa suhteessa enemmän kehittyneiden porvarillisten valtioiden taloudellisesti saartamina meidän on pakko myöntyä toimilupiin, kauppasopimuksiin erinäisten porvarillisten valtioiden kanssa ja toimilupasopimuksiin eri kapitalistiryhmien kanssa, ja meidät on tälläkin (taloudellisella) alalla jätetty omiin hoteisiimme, meidän on selviydyttävä siitä. **Kaikki kansantalouden kuntoonpalauttamisen hyväksi.** (Kts. Leninin tunnettuja puheita ja kirjasia.) Puolustusneuvoston muuttaminen Työ- ja puolustusneuvostoksi.

6) Puolueen kehitysvaiheet vuoteen 1917:

a) **Perusydinjoukon, erikoisesti „Iskra“ ryhmän y.m. muodostaminen.** Taistelu ekonomismia vastaan. Credo²².

b) **Puoluekaaderien muodostaminen perustaksi tulevalle työväenpuolueelle yleisvenäläisessä mitassa (1895—1903).** Puolueen II edustajakokous.

c) **Kaaderien kehittäminen työväenpuolueeksi ja sen täydentäminen proletarisen liikkeen kulussa uusilla mobilisoiduilla puoluetöntekijöillä (1903—1904).** Puolueen III edustajakokous.

d) Menshevikkien taistelu puoluekaadereita vastaan niiden sulauttamiseksi puolueettomiin joukkoihin („työväen edustajakokous“) ja bolshevikkien taistelu puoluekaaderien säilyttämiseksi puoluekantaisuuden perustana. Lontoon edustajakokous ja työväen edustajakokouksen kannattajain tappio.

e) Likvidaattorit ja puoluemiehet. Likvidaattorien tappio (1908—1910).

f) Vuodesta 1908 vuoden 1916 loppuun. Illegaalisten ja legaalisten toimintamuotojen yhdistämisen kausi ja puoluejärjestöjen kasvu toiminnan kaikilla aloilla.

7) Kommunistinen puolue omalaatuisena Neuvostovaltion sisällä olevana kalparitarikuntana, joka ohjaa viimeksimainitun elimiä ja innoittaa niiden toimintaa.

Vanhan kaartin merkitys tämän mahtavan ritarikunnan sisällä. Vanhan kaartin täydentäminen työntekijöillä, jotka olivat karaistuneet kolmen — neljän viime vuoden aikana.

Oliko Lenin oikeassa käydessään leppymätöntä taistelua sovittelijoita vastaan? Oli, sillä ilman sitä puolue olisi höltynyt, se ei olisi ollut elimistö, vaan erilaatuisten aineiden yhteenkokoutuma, puolueella ei olisi ollut sitä sisäistä yhtenäisyyttä ja lujuuutta, sitä vertaansa vailla olevaa kurinalaisuutta ja joustavuutta, joita ilman se ja sen johtama Neuvostovalta eivät olisi voineet pitää puoliaan maailman imperialismia vastaan. Lassalle sanoo aivan oikein: „Puolue lujittuu puhdistamalla itseään“. Laatu ennen kaikkea, ja sitten määrä.

8) Kysymys proletariaatin puolueen tarpeellisudesta tai tarpeettomuudesta ja sen merkityksestä.

Puolue on proletariaatin päällikkökunta ja esikunta, joka johtaa proletariaatin taistelun kaikkia muotoja poikkeuksetta kaikilla taistelun aloilla ja yhdistää erilaiset taistelumuodot yhdeksi kokonaisuudeksi. Kommunistisen puolueen tarpeettomuudesta puhuminen merkitsee samaa kuin puhua proletariaatin taistelusta ilman esikuntaa, ilman johtavaa ydinjoukkoa, joka vartavasten tutkii taisteluheitoja ja määrittelee taistelumenetelmiä, se merkitsee samaa kuin puhua, että on parempi taistella ilman esikuntaa kuin esikunnan johdolla, mikä on typerää puhetta.

III

KYSYMYKSIÄ

1) Itsevaltiuden merkitys ennen Venäjän ja Japanin sotaa ja sen jälkeä. Venäjän ja Japanin sota paljasti Venäjän itsevaltiuden koko mädänneisyyden ja heikkouden. Menestyksellinen poliittinen yleislakko lokakuussa 1905 teki tämän heikkouden täysin selväksi (savijalkajättiläinen). Edelleen, vuosi 1905 ei paljastanut vain itsevaltiuden heikkoutta, liberaalisen porvariston raihnaisuutta ja Venäjän proletariaatin voimakkuutta, vaan myös kumosi aikaisemmin voimassaolleen tavanomaisen mielipiteen siitä, että Venäjän itsevaltiutus on Euroopan santarmi, että se muka on kykenevä olemaan Euroopan santarmina. Tosiasiat osoittivat, että Venäjän itsevaltiutus ei kykene suoriutumaan edes omasta työväenluokastaan ilman eurooppalaisen pääoman apua. Niin kauan kun Venäjän työväenluokka nukkui ja

Venäjän talonpoikaisto oli hiljaa säilyttäen uskonsa tsaari-isään, oli Venäjän itsevaltiudella todella mahdollisuus olla Euroopan santarina, mutta vuosi 1905 ja ennen kaikkea vuoden 1905 tammikuun 9 päivän laukaukset herättivät Venäjän proletariaatin, ja saman vuoden agraariliike mursi talonpojan uskon tsaariin. Silloin Euroopan vastavallankumouksen painopiste siirtyy Venäjän tilanherroilta Englannin ja Ranskan pankkiiri-imperialisteille. Saksan sosialidemokraatit, jotka yrittivät puolustella vuonna 1914 suorittamaansa proletariaatin kavaltamista vetoamalla Venäjän itsevaltiutta, Euroopan santarmia vastaan käytävän sodan edistyksellisyyteen, käyttivät valttina asiallisesti menneisyyden varjoa, ja valttasivat tietysti vilpillisesti, sillä todelliset Euroopan santarmit, joilla on riittävästi voimia ja varoja ollakseen santarmeja, eivät olleet Pietarissa, vaan Berliinissä, Pariisissa ja Lontoossa.

Silloin kävi kaikille selväksi, että Eurooppa tuo Venäjälle paitsi sosialismia myöskin vastavallankumousta tsaarille annettavien lainojen y.m. muodossa, ja Venäjä vie Eurooppaan paitsi poliittisia emigrantteja myöskin vallankumousta. (Vuonna 1905 Venäjä vei Eurooppaan ainakin yleislakon proletariaatin taistelukeinona.)

2) „Hedelmän kypsyydestä“. Miten voidaan määrittellä vallankumouksellisten purkausten ajankohdan koittaminen?

Milloin voidaan sanoa, että „hedelmä on kypsynyt“, valmistelukausi on päättynyt ja voidaan aloittaa teot?

— — a) Kun joukkojen vallankumouksellinen mieliala pursuaa ja nousee yli äyräittänsä, mutta meidän

toimintat suunnuksemme ja -ohjeemme jäävät jälkeen joukkojen liikkeestä (kts. Leninin „Duumaan osallistumisen puolesta“, kausi lokakuun edellä 1905), kun me töin tuskin saamme hillityksi joukot emmekä aina onnistukaan siinä, esimerkiksi putilovilaisten ja konekiväärimiesten heinäkuun esiintymisen aikana 1917 (kts. myös Leninin „Vasemmistolaisuus“ lastentautina...“²³);

— — b) Kun epävarmuus ja hämminki, rappeutuminen ja hajaannus vihollisleirissä ovat kohonneet huippuunsa, kun vihollisleiristä karkaavien ja luopuvien määrä kasvaa ei päivittäin, vaan tunneittain, kun niin sanottu puolueeton aines, koko tuo kaupunkien ja maaseudun monimiljoonainen pikkuporvarillinen joukko alkaa selvästi kääntyä pois vihollisesta (itsevaltiudesta tai porvaristosta) ja pyrkii liittoon proletariaatin kanssa, kun kaiken tämän tuloksena vihollisen hallintokoneisto yhdessä tukahduttamiskoneiston kanssa lakkaavat toimimasta, halvaantuvat, muuttuvat käyttökelvottomiksi j.n.e. ja avaavat tien proletariaatin valtausoikeudelle.

— — c) Kun nämä molemmat seikat (a ja b kohta) sattuvat samaan aikaan, mikä todellisuudessa tavallisesti tapahtuukin.

Eräät arvelevat, että on riittävää todeta vallassa-olevan luokan objektiivinen kuolemisprosessi, jotta voitaisiin aloittaa rynnäkkö. Mutta se on väärin. Sen lisäksi on välttämätöntä, että olisi valmistettu myöskin subjektiiviset ehdot, jotka ovat välttämättömät rynnäkköjen menestykselle. Strategian ja taktiikan tehtävä onkin oikeastaan siinä, että rynnäkköjen subjektiivisten ehtojen valmistelutyö sovitetaan taitavasti

ja myöhästymättä hallitsevan luokan vallan objektiivisten kuolemisprosessien mukaiseksi.

3) **Ajankohdan valinta.** Ajankohdan valinta, silloin kun iskun antamisen hetken puolue todella valitsee eikä se johdu tapahtumain pakoituksesta, edellyttää myönteistä ratkaisuaan varten kahta ehtoa: a) „hedelmän kypsyttä“ ja b) sitä, että on olemassa jonkinlainen silmiinpistävä tapahtuma, hallituksen teko tai jonkinlainen paikallisuontoinen vaistovarainen esiintyminen sopivana ja laajoille joukoille käsitettävänä aiheena iskuun ryhtymistä, iskun alkua varten. Ellei näitä kahta ehtoa noudateta, niin se voi johtaa siihen, että isku ei ole vain olematta vihollista vastaan tehtävien kasvavien ja voimistuvien yleisrynnäköjen lähtökohtana, ei ole vain kehkeytymättä murskaavaksi salamaniskuksi (ja oikeastaan juuri siinä onkin ajankohdan onnistuneen valinnan merkitys ja tarkoitus), vaan päinvastoin voi taantua naurettavaksi mellakaksi, joka on otollinen ja edullinen hallitukselle ja viholliselle yleensä oman arvovaltansa nostamiseksi ja joka saattaa muuttua aiheeksi ja lähtökohdaksi puolueen murskaamiselle tai ainakin sen demoralisoimiselle. Esimerkiksi Keskuskomitean erään osan ehdotus Demokraattisen neuvottelukokouksen²⁴ vangitsemisestä, minkä Keskuskomitea hylkäsi toista vaatimusta (kts. edellä) vastaamattomana (aivan vastaamattomana), oli ajankohdan valinnan kannalta katsottuna epäonnistunut ehdotus.

Yleensä täytyy varoa, ettei ensimmäinen isku (ajankohdan valinta) muuttuisi mellakaksi, minkä vuoksi on tarkasti noudatettava kahta edellämainittua ehtoa.

4) „Voimainkoetus“. Toisinaan puolue, suoritettuaan valmistelutyön päättäväisiin esiintymisiin ja koottuaan mielestään riittävän määrän reservejä, katsoo tarkoituksenmukaiseksi suorittaa koe-esiintymisen, koetella vihollisen voimia, tarkastaa omien voimiensa taisteluvalmeutta, ja tällaisen voimainkoetuksen puolue joko panee toimeen tietoisesti, oman valintansa mukaan (vuoden 1917 kesäkuun 10 päiväksi aiottu mielenosoitus, joka sitten peruutettiin ja korvattiin saman vuoden kesäkuun 18 päivän mielenosoituksella), tai siihen pakoittaa tilanne, vastapuolen ennenaikainen esiintyminen ja yleensä jokin edeltäpäin arvaamaton ilmiö (Kornilovin esiintyminen elokuussa 1917 ja kommunistisen puolueen vastaesiintyminen, joka oli mainio voimainkoetus). „Voimainkoetusta“ ei saa pitää tavallisena mielenosoituksena, sellaisena kuin esimerkiksi toukokuun mielenosoitus, ja siksi voimainkoetusta ei voida määritellä yksinkertaiseksi voimainlaskemiseksi, ominaispainonsa ja mahdollisten tulostensa puolesta se on epäilemättä enemmän kuin tavallinen mielenosoitus, joskin vähemmän kuin kapina, se on jotain mielenosoituksen ja kapinan tai yleislakon väliltä. Otollisten ehtojen vallitessa se voi kehittyä ensimmäiseksi iskuksi (ajankohdan valinta), kapinaksi (puolueemme esiintyminen lokakuun lopulla), epäotollisten ehtojen vallitessa taas se saattaa asettaa puolueen suoranaisen murskaamisen uhan alaiseksi (heinäkuun 3—4 päivän mielenosoitus 1917). Siksi voimainkoetus on tarkoituksenmukaisinta suorittaa silloin, kun „hedelmä on kypsynyt“, kun vihollisleiri on riittävästi demoralisoitunut, kun puolue on koonnut jonkin määrän reservejä, lyhyemmin sanoen: kun

puolue on valmis hyökkäykseen, kun puolue ei pelkää sitä, että voimainkoetus voi ehkä tilanteen pakoituksesta muuttua ensimmäiseksi iskuksi ja sitten yleiseksikin hyökkäykseksi vihollista vastaan. Pannessaan toimeen voimainkoetuksen puolueen on oltava valmis kaikkeen.

5) „Voimain laskeminen“. Voimain laskeminen on tavallinen mielenosoitus, joka voidaan suorittaa miltei minkälaisessa tilanteessa hyvänsä (esimerkiksi toukokuun mielenosoitus ja lakko sen yhteydessä tai ilman lakkoa). Jos voimain laskemista ei suoriteta suoranaisen purkauksen aattona, vaan enemmän tai vähemmän „rauhallisena“ aikana, niin se voi päättyä korkeintaan yhteenottoon hallitusvallan poliisiedustajain kanssa tai joidenkin sotajoukko-osastojen kanssa ilman huomattavampia menetyksiä enempää puolueelle kuin vihollisellekaan. Mutta jos se suoritetaan lähenevien purkausten jännittyneessä ilmapiirissä, niin se voi saattaa puolueen ennenaikaiseen ratkaisevaan yhteenottoon vihollisen kanssa, ja jos puolue on tällöin vielä heikko eikä ole valmis tällaisiin yhteenottoihin, niin vihollinen voi käyttää menestyksellisesti hyväkseen tällaista „voimain laskemista“ ja lyödä hajalle proletariaatin voimat (tästä johtuivat puolueen moneen kertaan antamat neuvot syyskuussa 1917: „ei saa antaa provosoida itseään“). Siksi voimain laskemisen menetelmän käyttämisessä jo kypsyneen valankumouksellisen kriisin ilmapiirissä pitää olla hyvin varovainen ja muistaa, että puolueen ollessa heikon vihollinen voi muuttaa tuon voimain laskemisen proletariaatin murskaamisen tai ainakin sen vakavan heikentämisen keinoksi. Ja päinvastoin siinä tapauk-

nessa, että puolue on taisteluvalmis ja vihollisen riveissä vallitsee selvä demoralisatio, ei saa jättää käyttämättä tilaisuutta, jotta aloittaen „voimain laskemisesta“ siirryttäisiin „voimainkoetukseen“ (edellyttäen, että ehdot sitä varten ovat otolliset — „hedelmän kypsyyks“ y.m.) ja sitten aloitettaisiin yleinen rynnäkkö.

6) **Hyökkäystaktiikka** (vapaussotien taktiikka, kun proletariaatti on jo valloittanut vallan).

7) **Järjestyksessä perääntymisen taktiikka**. Kuinka pitää vihollisvoimien ollessa selvästi ylivoimaisia perääntyä taitavasti syvyyssuuntaan, jotta voitaisiin pelastaa, ellei armeijan suurinta osaa, niin ainakin sen kaaderit (kts. Lenin „„Vasemmistolaisuus“ lastentautina...“). Kuinka peräännymme viimeisinä esimerkiksi Witten ja Dubasovin duuman boikotoimisen aikana. Perääntymistaktiikan ja pakenemis-„taktiikan“ (vrt. menshevikkeihin) välinen ero.

8) **Puolustustaktiikka** välttämättömänä keinona kaaderien säilyttämiseksi ja voimien kokoamiseksi tulevia taisteluita odoteltaessa. Se velvoittaa puoluetta ottamaan asemat poikkeuksetta kaikilla taistelukentillä, saattamaan asianmukaiseen kuntoon kaikki ase-lajit, s.o. kaikki järjestömuodot, hyljeksimättä niistä ainoatakaan, vieläpä kaikkein vähämerkityksellisimmältä näyttävääkään, sillä kukaan ei tiedä ennakoita, mistä taistelukentästä nimenomaan tulee taistelujen ensimmäinen arena ja mikä liike- tai organisatiomuoto nimenomaan tulee olemaan lähtökohtana ja tehokkaana aseena proletariaatin käsissä ratkaisevien taistelujen alkaessa. Toisin sanoen: puolustuksen ja voimain kokoamisen kautena, ratkaisevia taisteluita odoteltaessa, puolueen on valmistettava itsensä kaikin

puolin. Taisteluja odoteltaessa... Mutta tämä ei merkitse sitä, että puolueen on odotettava kädet ristissä muuttuen hyödyttömäksi mietiskelijäksi, rappeutuen vallankumouspuolueesta (jos se on oppositiossa) odottelemisen puolueeksi, — ei, sellaisena kautena sen pitää karttaa taisteluja, olla ottamatta niitä vastaan, jos se ei vielä ole ehtinyt koota tarvittavaa määrää voimia tai jos tilanne ei ole sille otollinen, mutta se ei saa jättää käyttämättä ainoatakaan tilaisuutta, tietysti otollisten ehtojen vallitessa, pakoittaakseen vihollisen taisteluun silloin, kun se on tälle epäedullista, pitääkseen vihollisen alituisessa jännityksessä, saattaakseen askel askeleelta sen voimia epäjärjestykseen ja demoralisoidakseen niitä, harjoittaakseen askel askeleelta proletariaatin voimia sen arkietuja koskevissa taisteluissa ja siten kartuttaakseen samalla omia voimiaan.

Vain tässä tapauksessa puolustus voi olla todella aktiivista puolustusta ja puolue voi säilyttää itsellään todellisen toimintapuolueen eikä mietiskelevän odottelemisen puolueen tunnusmerkit, vain tässä tapauksessa puolue ei jää töllisteleeseen, ei laske ohitse päättäväisten esiintymisten hetkeä eikä joudu tapahtumain yllättämäksi. Kautskyn ja kumppanien esi-merkki, jotka „viisaan“ mietiskelevän odottelun ja vieläkin „viisaamman“ toimettomuuden taktiikkansa vuoksi laskivat ohitse proletaarisen vallankumouksen hyökkäyksen hetken Lännessä, on siitä suoranaisena varoituksena. Tai vielä: menshevikkien ja eserrien esimerkin, jotka rauhaa ja maata koskevissa kysymyksissä noudattamansa loputtoman odottelemisen taktiikan vuoksi laskivat vallan ohi käsiensä, on

myöskin oltava varoituksena. Toisaalta on myöskin selvää, että ei saa käyttää väärin aktiivisen puolustuksen taktiikkaa, toiminnan (tekojen) taktiikkaa, sillä siinä tapauksessa on tarjolla vaara muuttaa kommunistisen puolueen vallankumouksellisen toiminnan taktiikka „vallankumouksellisen“ voimistelun taktiikaksi, s.o. sellaiseksi taktiikaksi, joka ei johda proletariaatin voimain kokoamiseen ja sen taisteluvalmeuden kohoamiseen, siis ei vallankumouksen jouduttamiseen, vaan proletariaatin voimain hajoamiseen, sen taisteluvalmeuden heikentymiseen ja siis vallankumoustyön hidastumiseen.

9) Kommunistisen strategian ja taktiikan yleiset perustat. Niitä on kolme:

a) perustaksi otetaan marxilaisuuden teorian pohjalla tehty ja vallankumouksellisen käytännön oikeaksi vahvistama johtopäätös, että kapitalistisissa valtioissa proletariaatti on ainoa loppuun asti vallankumouksellinen luokka, jonka edut vaativat ihmiskunnan täydellistä vapauttamista kapitalismista ja jonka kutsuksena on sen vuoksi olla kaikkien sorrettujen ja riistettyjen joukkojen johtajana kapitalismin kukistamiseksi käytävässä taistelussa, minkä vuoksi kaikki työ on suunnattava proletariaatin diktatuurin turvaamiseen.

b) Perustaksi otetaan se marxilaisuuden teorian pohjalla tehty ja vallankumouksellisen käytännön oikeaksi vahvistama johtopäätös, että jokaisen maan kommunistisen puolueen strategia ja taktiikka voivat olla oikeita vain siinä tapauksessa, jos ne eivät sulkeudu „oman“ maansa, „oman“ isänmaansa, „oman“ proletariaattinsa etujen piiriin, vaan päinvastoin, ottaen

huomioon oman maansa ehdot ja olosuhteet, pitävät tärkeimpinä kansainvälisen proletariaatin etuja, vallankumouksen etuja muissa maissa, s.o. jos ne olemukseltaan, hengeltään ovat internationalistisia, jos ne toteuttavat „mahdollisimman paljon siitä, mikä on toteutettavissa yhdessä (omassa) maassa vallankumouksen kehittämiseksi, tukemiseksi ja herättämiseksi kaikissa maissa“ (kts. Leninin „Proletaarinen vallankumous ja luopio Kautsky“²⁵).

c) Lähtökohdaksi otetaan kaikenlaisen doktrinäärisyyden (oikeistolaisen ja vasemmistolaisen) hylkääminen strategiaa ja taktiikkaa muutettaessa, uusia strategisia suunnitelmia ja taktillisia linjoja laadittaessa (Kautsky, Axelrod, Bogdanov, Buharin), mietiskelymetodin sekä sitaattien ja historiallisten rinnastusten, keksittyjen suunnitelmien ja kuolleiden kaavojen metodin (Axelrod, Plehanov) hylkääminen, sen tunnustaminen, että ei ole „maattava“, vaan seisottava marxilaisuuden kannalla, ei ole „vain selitettävä maailmaa“, vaan „muutettava“ se, ei ole „tarkasteltava proletariaatin takamusta“ eikä laahustettava tapausten perässä, vaan on johdettava proletariaattia ja oltava tiedottoman prosessin tietoisena ilmaisijana (kts. Leninin „Vaistovaraisuus ja tietoisuus“²⁶ ja tunnettu kohta Marxin „Kommunistisen puolueen manifestista“²⁷, jossa puhutaan siitä, että kommunistit ovat proletariaatin kaukonäköisin ja eteenpäin ponnistava osa).

Havainnollistuttava jokainen näistä perustoista, erikoisesti toinen ja kolmas perusta, Venäjän ja Lännen vallankumouksellisen liikkeen kokemuksesta otetuilla esimerkeillä.

10) Tehtävät:

a) **Voitettava proletariaatin etujoukko kommunistin puolelle** (s.o. kasvatettava kaaderit, luotava kommunistinen puolue, laadittava ohjelma ja taktiikan perusteet). Propaganda työn perusmuotona.

b) **Voitettava työväen ja yleensä työtätekevien laajat joukot etujoukon puolelle** (joukkojen vieminen taisteluasemiin). Työn perusmuoto — joukkojen käytännölliset teot ratkaisevien taistelujen alkusoittona.

11) Ohjesäännöt:

a) **Omaksuttava poikkeuksetta kaikki proletariaatin järjestäytymisen muodot ja kaikki liikkeen ja taistelun muodot** (alat). (Liikkeen muodot: parlamentaariset ja parlamentin ulkopuoliset, legaaliset ja illegaaliset.)

b) **Opittava soveltautumaan liikkeen määrättyjen muotojen vaihtamiseen nopeasti toisiin tai toisten muotojen täydentämiseen toisilla, opittava yhdistämään legaaliset muodot illegaalisten muotojen kanssa, parlamentaariset parlamentin ulkopuolisten kanssa** (esimerkki: bolshevikkien nopea siirtyminen heinäkuussa 1917 legaalisista muodoista illegaaliin, parlamentin ulkopuolisen liikkeen yhdistäminen Lenan päivinä toimintaan Duumassa).

12) Kommunistisen puolueen strategia ja taktikka ennen vallan valtaamista ja sen jälkeen. Neljä erikoisuutta.

a) **Lokakuun kumouksen jälkeen Euroopassa yleensä ja Venäjällä erikoisesti muodostuneessa tilanteessa oli tärkeintä kansainvälisen yhteiskunnallisen rintaman läpimurto** (Venäjän porvaristosta saadun voiton tuloksena) **Venäjän rintamalohkolla, jonka**

suoritti Venäjän proletariaatti (eronteko imperialisista, salaisten sopimusten **julkaiseminen**, imperialistisen sodan asemesta kansalaissota, veljeilykehoitus sotilaille, kehoitus työläisille kapinaan nousemisesta omia hallituksiaan vastaan). Tämä läpimurto aloitti **käänteeseen maailman historiassa** saattaen kansainvälisen imperialismiin koko rakennuksen eheyden välittömän uhan alaiseksi ja muuttaen perusteellisesti taistelevien voimien suhteen Lännessä Euroopan työväenluokan eduksi. Ja tämä merkitsee, että Venäjän proletariaatti ja sen puolue muuttuivat **kansallisesta voimasta kansainväliseksi voimaksi**, ja oman kansallisen porvariston kukistamisen vanhan tehtävän tilalle tuli kansainvälisen porvariston kukistamisen uusi tehtävä, ja koska kansainvälinen porvaristo vainuttuaan kuolemanvaaran asetti lähimmäksi tehtäväkseen **Venäjän läpimurron likvidoimisen** ja keskitti vapaat voimansa (reservinsä) Neuvosto-Venäjää vastaan, niin viime mainittu ei voinut puolestaan olla keskittämättä kaikkia voimiaan puolustukseen, sen oli pakko ottaa itseään vastaan kansainvälisen porvariston pääisku. Tämä kaikki helpotti huomattavasti Lännessä proletariin taistelua omaa porvaristoaan vastaan ja kymmenkertaistutti niiden myötätuntoa Venäjän proletariaattia kohtaan **kansainvälisen proletariaatin eturivin taistelijana**.

Porvariston kukistamistehtävän täyttäminen yhdessä maassa johti siis täten uuteen tehtävään, taisteluun kansainvälisessä mittakaavassa, taisteluun uudella tasolla, proletarisen valtion taisteluun sille vihamielisiä kapitalistisia valtioita vastaan, ja Venäjän proletariaatti, joka oli siihen asti ollut eräs kansain-

välisen proletariaatin joukko-osastoja, muuttui nyt kansainvälisen proletariaatin etujoukoksi, avankaartiksi.

Täten Lännen vallankumouksen kehittäminen oman, s.o. Venäjän, vallankumouksen päätökseen viemisen helpoittamiseksi muuttui toivomuksesta aivan käytännölliseksi päivän tehtäväksi. Tämä Lokakuun aikaansaama mullistus suhteissa (erikoisesti kansainvälisissä) on täydellisesti Lokakuun ansiota. Helmikuun vallankumous ei edes sipaissutkaan kansainvälisiä suhteita.

b) Toisena tärkeänä piirteenä siinä tilanteessa, joka muodostui Venäjällä Lokakuun jälkeen, oli sekä proletariaatin että sen puolueen aseman muuttuminen Venäjän sisällä. Ennen, Lokakuuhun asti, proletariaatin päähuolena oli kaikkien taisteluvoimien järjestäminen porvariston kukistamiseksi, siis tehtävä oli luonteeltaan etupäässä arvostelevaa ja hajoittavaa. Nyt, Lokakuun jälkeen, jolloin porvaristo ei ole enää vallassa ja valtio on tullut proletaariseksi, vanha tehtävä on jäänyt pois luovuttaen paikkansa uudelle tehtävälle, Venäjän kaikkien työtätekevien (talonpoikaisto, käsityöläiset, sivistyneistö, VSFNT:n kokoonpanoon kuuluvat takapajulle jääneet kansallisuudet) järjestämiselle toisaalta rakentamaan uutta Neuvosto-Venäjää, sen taloudellisia ja sotilaallisia laitoksia ja toisaalta tukahduttamaan kukistetun, mutta ei vielä lopullisesti nujerretun porvariston vastarintaa*.

* Tätä vastaavasti ovat jääneet pois eräät vanhat liikemuodot, kuten lakot, kapinat y.m., ja sen mukaisesti ovat muuttuneet työväenluokan järjestöjen (puolue, neuvostot, liitot, osuuskunnat, kulttuuri- ja valistuslaitokset) luonne ja muodot (tehtävät).

c) Proletariaatin muuttuneen aseman mukaisesti Venäjän sisällä ja uutta tehtävää vastaavasti **muuttui myös proletariaatin politiikka** Venäjän väestön porvarillisten ja pikkuporvarillisten ryhmien ja kerrosten suhteen. Ennen (porvariston kukistamisen edellä) proletariaatti hylkäsi erinäiset sopimukset porvarillisten ryhmien kanssa, sillä sellainen politiikka olisi johtanut vallassa olleen porvariston lujittumiseen; nyt proletariaatti on sitävastoin erinäisten sopimusten kannalla, koska ne lujittavat sen valtaa, hajoittavat porvaristoa, tekevät proletariaatille helpommaksi sen erinäisten ryhmien kuuliaisuuteen saattamisen, tekevät helpommaksi niiden assimiloimisen. Ero „reformismiin“ ja erinäisten sopimusten **politiikan välillä** (ensinmainittu hylkää ehdottomasti vallankumouksellisten tekojen metodin, mutta viimeainittu ei hylkää, ja siinä tapauksessa, että sitä soveltavat vallankumoukselliset, otetaan lähtökohdaksi vallankumouksellinen metodi, ensinmainittu on sisällöltään suppeampi, viimeainittu laajempi). (Kts. „reformismista“ ja „sopimuspolitiikasta“.)

d) Proletariaatin ja kommunistisen puolueen voimien ja keinojen **jättiläismäisen kasvun mukaisesti on voimistunut kommunistisen puolueen strategisen työn laajuus**. Ennen kommunistisen puolueen strategia rajoittui strategisen suunnitelman laatimiseen, manöveeraukseen proletariaatin erilaisten liike- ja järjestömuotojen välillä sekä myös liikkeen erilaisten vaatimusten (tunnukset) välillä, toisten asettamiseen ja toisten vaihtamiseen, eri luokkien välisten ristiriitojen muodossa esiintyvien niukkojen reservien käyttämiseen, ja näiden reservien puitteet ja käyttämisen

mahdollisuudet olivat tavallisesti puolueen heikkouden vuoksi aina rajoitetut ahtaisiin puitteisiin; nyt, Loka-kuun jälkeen, ovat ensiksikin lisääntyneet reservit (ristiriidat yhteiskunnallisten ryhmien välillä Venäjällä, ristiriidat luokkien ja kansallisuuksien välillä meitä ympäröivissä valtioissa, ristiriidat meitä ympäröivien valtioiden välillä, kasvava sosialistinen vallankumous Länessä, voimistuva vallankumouksellinen liike Idässä ja siirtomaissa yleensä j.n.e.), toiseksi ovat karttuneet manöveerauksen keinot ja mahdollisuudet (entisten keinojen lisäksi on tullut uusia, esimerkiksi diplomaattisen työn muodossa ja realistisempien yhteyksien järjestämisen muodossa niin Lännen sosialistisen liikkeen kuin myöskin Idän vallankumouksellisen liikkeen kanssa), kolmanneksi on ilmaantunut uusia ja laajempia reservien käyttömahdollisuuksia proletariaatin voimien ja keinojen karttumisen johdosta sen tultua Venäjällä hallitsevaksi poliittiseksi voimaksi, jolla on omat aseelliset voimat, ja kansainvälisessä maailmassa koko maailman vallankumouksellisen liikkeen etujoukoksi.

13) **Erikoisesti:** a) kysymys liikkeen vauhdista ja sen merkityksestä strategiaa ja taktiikkaa määrittäessä, b) kysymys reformismista, sopimuspolitiikasta ja niiden keskinäisyydestä.

14) „**Reformismi**“ („sovittelu“), „**sopimuspolitiikka**“ ja „**erinäiset sopimukset**“ ovat kolme eri asiaa (kirjoitettava niistä jokaisesta erikseen). Menshevikkien **sopimuksia** ei voida hyväksyä, sillä niiden lähtökohtana on **reformismi**, s.o. vallankumouksellisten tekojen kieltäminen, kun taas bolshevikkien **sopimusten** lähtökohtana ovat val-

lankumouksellisten tekojen tarpeet. Juuri sen vuoksi menshevikeillä sopimukset muuttuvat systeemiksi, **sopimuspolitiikaksi**, kun taas bolshevikit ovat aina erinäisten, konkreettisten sopimusten kannalla tekemättä niistä erikoista **sopimuspolitiikkaa**.

15) Kolme kautta Venäjän kommunistisen puolueen kehityksessä:

a) proletariaatin etujoukon (s.o. puolueen) muodostamisen kausi, puoluekaaderien yhteenliittämisen kausi (tänä kautena puolue on heikko, sillä on ohjelma, taktiikan yleiset perusteet, mutta joukko-toiminnan puolueena se on heikko);

b) kommunistisen puolueen johdolla tapahtuvan vallankumouksellisen **joukkotaistelun kausi**. Tänä kautena puolue muuttuu **joukkoagitation järjestöstä** joukkotoiminnan järjestöksi, valmistavan kauden tilalle tulee **vallankumouksellisen toiminnan kausi**;

c) kausi vallan valtaamisen jälkeen, kommunistisen puolueen **hallituspuolueeksi** muuttumisen jälkeen.

16) Venäjän proletaarisen vallankumouksen poliittinen voima on siinä, että talonpoikaiston agraarivallankumous (feodalismiin kukistaminen) tapahtui täällä proletariaatin (eikä porvariston) johdolla, että tämän johdosta porvarillis-demokraattinen vallankumous oli proletaarisen vallankumouksen esinäytös, että talonpoikaiston työtätekevien ainesten yhteys proletariaatin kanssa ja ensinmainittujen tuki viimemainituille ei ollut vain turvattu poliittisesti, vaan myös lujitettu organisatorisesti Neuvostoissa, minkä ansiosta proletariaatti sai osakseen väestön valtavan enemmistön kannatuksen (juuri tämän vuoksi

ei ole vahinko, vaikka itse proletariaatti ei olekaan maassa enemmistönä).

Proletaaristen vallankumousten heikkous Euroopassa (mannermaa) on siinä, että proletariaatilla ei ole siellä tätä yhteyttä eikä tätä tukea maaseudun puolelta, siellä talonpoikaiston vapautuminen feodalismista tapahtui porvariston johdolla (eikä proletariaatin johdolla, joka oli silloin heikko), mikä seikka sosialidemokratian suhtautuessa välinpitämättömästi maaseudun etuihin turvasi porvaristolle pitkäksi aikaa talonpoikaiston enemmistön kannatuksen*.

Heinäkuu 1921

Julkaistaan ensi kertaa

* Tätä kirjasen suunnitelman luonnosta tekijä käytti kirjasesaan „Leninismin perusteista“, joka julkaistiin vuonna 1924 ja on sisällytetty J. V. Stalinin Teosten 6. osaan. Suunnitelman luonnoksen ensimmäistä osaa on käytetty kirjoituksessa „Venäläisten kommunistien strategian ja taktiikan kysymykseen“, joka julkaistiin vuonna 1923 ja on sisällytetty J. V. Stalinin Teosten 5. osaan, ja eräitä teesejään tekijä on käyttänyt kirjoituksessaan „Puolue ennen vallan valtaamista ja sen jälkeen“, joka julkaistiin elokuussa 1921 ja on sisällytetty J. V. Stalinin Teosten 5. osaan. *Toim.*